

ไผ่เป่าะ (Dendrocalamus giganteus Munro)

ชื่ออื่น ไผ่เปาะ (เหนือ) ไผ่โปก ไผ่หวาน (เชียงใหม่)

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

ต้น เป็นไม้ ตระกูลหญ้า สูง 25-30 เมตร เส้นผ่าศูนย์กลาง 20-25 ซม. เป็นไม้ไผ่ขนาดใหญ่ เป็นกอตั้งเดี่ยว ปล้องค่อนข้างสั้นบาง ตอนล่างของลำปลานไม่มีกิ่ง ตอนปลายลำสีเขียวอมเทาคล้ายกับมีขี้ผึ้งสีขาวคลุมทั่วๆ ไป ลำต้นอ่อน ข้อตอนล่างมีขนและมีรอยราก มีกิ่งหลายกิ่ง กาบหุ้มลำใหญ่ยาว 25-50 ซม. กว้าง 25-50 ซม. มักร่วงเร็วเมื่อยังอ่อน กาบหุ้มลำมีสีม่วงอ่อน ด้านนอกมีขนสีน้ำตาลแก่คลุมขอบของกาบเรียบ กาบหุ้มลำมองไม่ค่อยเห็น กระจุกกาบหุ้มลำเห็นชัดสูง 6-12 ซม. หักขอบมัน มีขนเป็นเส้นๆ ใบยอดกาบรูปหอกงอพับ

ใบ เรียวแหลม คนใบหุบเป็นมุมป้าน ยาว 45 ซม. กว้าง 3-6 ซม. หลังใบสีเขียวเข้ม ท้องใบสีเขียวอ่อน ขอบใบสาขคม ก้านใบสั้น กระจุกใบสูง 3 มม. หักไม่เป็นระเบียบ

ดอก เป็นช่อมีกาบหุ้มเหมือนหญ้า เมื่อไผ่มีดอก ดอกแห้งแล้วต้นมักจะตาย (ไผ่ตายขุย)

เมล็ด มีขนาดเล็กคล้ายเมล็ดข้าวสาร

การขยายพันธุ์ เหง้า ใช้ลำไปปักชำ หรือใช้เมล็ดจากขุยไปเพาะเป็นกล้า

ฤดูกาลเก็บส่วนขยายพันธุ์ ฤดู ฝน

สภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการเจริญเติบโต ชอบขึ้นในพื้นที่ที่มีความชื้นสูงและดินที่อุดมสมบูรณ์

การใช้ประโยชน์

ทางอาหาร ใช้หน่อสดมีรสหวาน มาต้มกับน้ำคั้นใบย่านาง รับประทานเป็นผักจิ้มร่วมกับน้ำพริกอีเก้ น้ำพริกกะปิและน้ำปู้ นำมาแกงเปรอะ แกงรวมกับเห็ดดอปลีใส่แคบหมู แกงกับไก่ ปลาหรือเนื้อ

ทางยา ใบ ขับปัสสาวะ ขับและฟอกโลหิตระดูที่เสีย แก้มดลูกอักเสบ

ตาไฟ แก้วร้อนในกระหายน้า

ราก ขับปัสสาวะ แก้ไตพิการ

ฤดูกาลที่ใช้ประโยชน์ เดือนมิถุนายน-เดือนกันยายน